

[Indenrigsministeren.]

det er vel naturligt, når det er statens højeste embedsmand på dette område, den mand, der står i spidsen for landets sundhedsvæsen, der udtaler sig her i tinget om disse sager, at det så gør et vist indtryk. Men det havde gjort et større indtryk på mig, hvis det ærede medlem, der også var indehaver af sit høje embede på det tidspunkt, da lovforslaget blev vedtaget, dengang havde talt. Der er jo et gammelt ord, der siger, at det gælder om at tale i tide og på rette sted, og såvidt jeg ved, tav det ærede medlem bomstille dengang. (*Afbrydelse:* Han var ikke medlem!). Nej, han var ikke medlem af tinget, men naturligvis havde medicinaldirektøren anledning til at gøre sin mening gældende, både overfor sine nærmeste medarbejdere i sundhedsstyrelsen, som var medlemmer af den sagkyndige kommission, der tog ansvaret for den indstilling, som blev afgivet til folketinget, og overfor sin partifælle, den daværende indenrigsminister. Men ved den lejlighed tav det ærede medlem bomstille, og derfor synes jeg ikke, at der skal lægges så megen vægt på, at det ærede medlem nu taler om, hvorvidt det er forsvarligt at føre den lov ud i livet, som dengang blev vedtaget.

Jeg har iøvrigt kun nogle få bemærkninger at gøre, fordi jeg tror, at alle de indlæg for og imod, der nu er afgivet i denne sag i folketinget i dag, skulle være tilstrækkelig vejledning for folketingets medlemmer til at træffe afgørelse i sagen.

Jeg har i al almindelighed megen respekt for de advarsler og de råd, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen giver mig, men jeg synes, at det ærede medlem er lidt mere uligevægtig i dag, end jeg ret tit har set ham her i denne sal. Det ærede medlem har lov til at have sin mening om dette spørgsmål, og den må han have lov til at forfægte fra denne talerstol og alle andre steder, hvor der er lejlighed til det, men den samme frihed, som han kræver for sig selv, må han også unde andre, retten til en selvstændig mening om tingene må han også indrømme andre.

Det ærede medlems bemærkninger om de fremtidige sindssygehospitals anbringelse i forbindelse med centralsygehusene i vore store byer har ikke undladt at gøre indtryk på mig. Selvfølgelig kan der ligge en værdi i, at sindssygelegerne i så omfattende udstrækning som muligt kan få et intimt samarbejde med andre lægespecialister, det kan jeg godt indse; men når de grunde, der taler for at anbringe hospitalet i de store købstæder, er frem-

ført, må man også indrømme, at der er andre, der taler imod. Imod taler f. eks., hvad der er nævnt her, de forsvarsmæssige hensyn. Jeg tror, at lægerne vil være de første til at erkende, at dette at evakuere et stort antal sindssygepatienter er en vanskelig opgave. Som det er fremhævet i denne debat, er det heldigvis blevet sådan i de senere år, at flere og flere af de sindssyge på vore hospitaler bliver udskrevet, medens det tidligere, for nogle år tilbage, var sådan, at de næsten alle sammen blev der for livstid. Nu kan halvdelen udskrives som helbredt, og efterhånden som lægerne bliver dygtigere og får bedre hjælpemidler, vil vi naturligvis komme længere frem endnu — det må vi da håbe. Men alligevel vil fortsat et meget stort antal af de mennesker, der bliver indlagt på sindssygehospital, komme til at leve en stor del af deres liv indenfor hospitalet, og for disse menneskers vedkommende er det da afgjort bedre, at hospitalet anbringes ude på landet i den friske luft og i frie og sunde omgivelser. Derfor er der to sider at tage i betragtning, når dette spørgsmål skal afgøres.

Det ærede medlem argumenterer, som om det var mig, der havde opfundet, at hospitalet skulle ligge i Brønderslev. Det, jeg har sagt, er, at der ikke er kommet afgørende nye momenter, som for mig er så væsentlige, at rigsdagen skulle ændre den beslutning, den traf for 2½ år siden. Nu siger det ærede medlem, at jeg behandler dette spørgsmål lidt vel overlegent, for der er kommet meget nyt frem. Jeg vil bede det ærede medlem om at læse professor Helwegs udtalelser i betænkningen, hvor han siger, at det, der var sagt, det sagde han for 2½ år siden, og derfor finder han ikke anledning til at gentage det. Er det det ærede medlem, der husker forkert, eller er det professor Helweg?

Jeg tror, at der nu er argumenteret på så mange måder og fra så mange sider, at det ikke er nødvendigt at trække denne debat længere ud. Jeg tror nok, at folketingets medlemmer efter den vejledning, de nu har fået af de mange udtalelser for og imod, er i stand til at træffe deres afgørelse i denne sag.

Formanden: Det ærede medlem hr. Steen har ordet for en kort bemærkning.

Steen: Sidst jeg havde ordet, sagde jeg, at hvis det udvalg, der har behandlet